

TÓTH ELEMÉR:

A Variete Orfeumban

A Variete Orfeumban

táncol,
fekete

felhők
repülnek

hűs
hajából,
óceán

tükre
villog

a szeméből,
a fogai

szikráznak

a fénytől,
a combja

rózsaszín

lepke

a lány

a tánca

varázs,

ahogy csapong
és ing a fényben —
ha anyja

látná,

ha apja

látná,

A nézőtéren
mit sem tudunk

gyermekkoráról,

mit sem tud ő

gyermekkoráról.

egy őszi

csatáros

úgy találta meg

hajnalon

a padon

a cseh portás,
mint egy csomagot
mellén

a zsidó-csillag

helye volt,
amit

egy gondos kéz

még letépett,
mielőtt

a szálló elé értek,

úgy bizta

jel nélkül

a padra,

nézte,
nézte

a portás

vacogva —

és hazavitte

a gyereket,

hol van az anya,

nem kérdezte meg.

Mondom

erről mit sem tud

a bár,

csak száll

a füst

és csak táncol

a lány,

senki se tudja

az anya

hova lett,

senki se tudja

az apa

hova lett,

a sárgás-barna füst

hova lett,

a rút pokol-füst

hova szállt —

a bár

bámulja a lányt.

Ha egyszer

megállna a táncban

mit sem törődve
a bárral,
nemzetközi
közönségével,
s beszélni kezdene
eképpen:
hova tettétek
az anyámat?
— a szavai
csikorognának —
az apámat
hova űztétek?
aki űzte
hol van a féreg?
hol van
a gyilkos?!
— a sikoly
szállna —
és hirtelen
kihűnyta a lámpa,
mind, mind, ami
addig égett,
a bár
hallgatná a beszédet,
a vádat —
A poharak
vacognának,
pezsgős üvegek
felrobbannának,
a dobok
megdöndülnének,
mintha fegyverek
keleplénének,
az ablakok
hullanának,
az emberek
sápadnának —
és nem puccosan,
mintha egy bálon...
végéigvonulnának a báron
a halottak
kopp
kopp
a menet,
a halottak
kopp
kopp
gyermekek,

ők,
a halottak
lengő szakállá vének,
riadt
madarak repülnének,
a halottak
kopp
kopp
üszkös utakon
kopp
kopp
vonulna a sor,
a halottak
kopp
kopp
a menet —
És mondanák:
nem múllanak el,
ha zöldelltek
a fák,
nem múlik el
nyomtalanul,
ki egyszer
élt,
pórusaiba
gyűjtötte
a fényt
aki a szállónál
kilépett a sorból,
az az anya sem
múlott el akkor
többé nem múlik el
az az anya sem,
tovább él
gyermeké sejtjeiben,
s itt ring
ő is,
ha ring,
mozdul
a lány,
akinek tapsol,
ez a bár,
s akiért felelnek
most már mind, akik
élnek —
kopognák
fapapucsaik.
Ha egyszer megállna

a táncban —
 de nem áll meg
 a lány,
 csak táncol,
 hűs felhők repülnek
 fogai
 szikráznak
 a hajából,
 óceán tükre villog
 a fénytől,
 ártatlanul
 és könnyű szívvvel
 táncol,
 nem tudja még,
 hogy mozdulatában
 ők támadnak fel,
 a halottak,
 s estéenként
 a halk báron
 atvonulnának

hogy őbenne én
 már őket is látom,
 miközben
 atvonulnak
 a báron,
 hogy ily módon
 figyelmeztessenek,
 ezért a lányért
 én is felelek —
 velük így
 ismétlődnek
 az esték,
 hogy a múlt
 meg ne ismétlődjék!
 Ő meg csak
 táncol,
 táncol
 napra-nap,
 hajából
 fényes
 felhők
 bomlanak.

TAMÁS ISTVÁN:

Sokszor

nagyon
 egyedül érzem magam

Oly egyedül
 miként a cédrus
 mit sohasem láttam
 csak képeken

Oly egyedül
 miként a tenger
 melynek csak törvényei vannak
 és szabályai nem

Sokszor
 nagyon
 egyedül érzem magam.

Oly egyedül
 hogy
 hiába rakjátok körém
 figyelmességtek kedves perceit
 a tehetetlen keserűségtől
 meg tudnám ölni magam
 bár rettenetesen félem a halált

Sokszor
 nagyon
 egyedül érzem magam

Oly egyedül
 hogy
 szeretnék öletekbe bújni